

Sygnatura akt I C 719/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 16-10-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 16-10-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa C. 2 N. (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę 3 339,79 zł

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 719/18

UZASADNIENIE

C. 2 N. (...) z siedzibą w W. w dniu 27.12.2017 r. wystąpił przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 3.339,79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniesiono, że pozwaną oraz (...) Bank S.A. (będącym następcą prawnym (...) Bank (...) S.A.) i pozwaną łączyła umowa karty kredytowej nr (...) zawarta w dniu 10.04.2008 r., na podstawie której poprzednik prawny powoda przekazał pozwanej środki pieniężne w wysokości i na zasadach określonych w umowie. Bank wypowiedział przedmiotową umowę ponieważ pozwana nie wywiązywała się ze swojego obowiązku – spłaty kredytu. W dniu 13.06.2017 r. Bank przeniósł wierzytelność w stosunku do pozwanej na rzecz D. N. (...). Następnie ten ostatni podmiot w dniu 29.09.2017 r. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Jako dowód nabycia wierzytelności powód przedłożył – m.in. – wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z 13.06.2017 r. oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z 29.09.2017 r. Powód przedłożył także wyciąg z ksiąg Funduszu. Na dochodzoną wierzytelność składają się: niespłacona wierzytelność w kwocie 1.688,58 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości 48,60 zł oraz koszty i opłaty w kwocie 496,25 zł

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwana wносиła o oddalenie powództwa. Na rozprawie w dniu 11.06.2018 r. podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

W odpowiedzi pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie, powołując się na przerwy biegu przedawnienia wywołane przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bte oraz złożenie wniosku egzekucyjnego przez wierzyciela pierwotnego tj. Bank.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 10.04.2008 r., (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. i pozwana zawarła umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty nr (...). Bank udzielił pozwanej limitu kredytowego w wysokości 4.300 zł. Uzgodniono zasady i terminy spłat, wysokość oprocentowania i zasady wypowiedzenia umowy.

(dowód: umowa k. 79-81)

W dniu 1.02.2012 r. (...) Bank S.A. (będącym następcą prawnym (...) Bank (...) S.A.) wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu na skutek wniosku z 8.03.2012 r. postanowieniem z 12.03.2012 r. w sprawie I Co 1072/12 nadano klauzulę wykonalności.

(dowód: bte k. 82, postanowienie i wniosek w sprawie I Co 1072/12 k. 19 i k. 5-18)

(...) Bank S.A. w dniu 26.07.2012 r. złożył wniosek egzekucyjny przeciwko pozwanej do Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku. Postępowanie toczyło się pod sygn. Km 8540/12, a następnie Km 296/13 – przed Komornikiem sądowym przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu. Postępowanie to umorzono w dniu 30.03.2015 r. na skutek bezskuteczności egzekucji.

(dowód: postanowienie z 30.03.2015 r. k. 24 akt Km 296/13)

W dniu 13.06.2017 r. została zawarta umowa cesji pomiędzy: (...) Bank S.A. a D. N. (...) z dnia oraz w dniu 29.09.2017 r. - pomiędzy D. N. (...) a powodem. Zawarto także aneks do tej ostatniej umowy - z 13.10.2017 r., porozumienie z 19.10.2017 r. – do umowy cesji z 29.09.2017 r. Kolejni nabywcy złożyli oświadczenia o otrzymaniu ceny.

(dowód: umowa cesji z 13.06.2017 r. k. 31-36, umowa cesji z 29.09.2017 r. k. 22-24v, aneks k. 25-26, oświadczenia k. 21v i k. 36v, porozumienie k. 29v-30)

Powód jest w posiadaniu: „załącznika nr 2 do porozumienia do umowy przelewu wierzytelności z 29.09.2017 r. pomiędzy (...) a C. 2 (...) oraz „wyciągu z elektronicznego załącznika nr 1b – wykaz wierzytelności do umowy sprzedaży wierzytelności z 13.06.2017 r.”

(dowód; wyciągi k. 16, 17)

W dniu 20.12.2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego.

(dowód: wyciąg k. 15)

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Żądanie powoda wynikało z umowy kredytowej zawartej przez jego poprzednika prawnego z konsumentem i roszczenie to uległo przedawnieniu.

W przedmiotowym postępowaniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia jeszcze przed wejściem w życie w dniu 09 lipca 2018 roku ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw - Dz.U.2018.1104 (dalej zwana ustawą nowelizującą).

Stosownie do treści art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Natomiast dodany ustawą nowelizującą przepis art. 117 § 2¹ kc stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W niniejszej sprawie nie budzi żadnej wątpliwości, iż powód jako nabywca wierzytelności dochodzi od pozwanej należności, która pozostaje w normalnym funkcjonalnym związku z prowadzoną przez zbywcę wierzytelności działalnością gospodarczą co sprawia, że okres przedawnienia tego rodzaju roszczeń powoda w stosunku do pozwanej jest trzyletni zgodnie z powołanym wyżej art. 118 kc.

Stosownie zaś do treści art. 120 § 1 zd. 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W rozpoznawanej sprawie wymagalność roszczenia wystąpiła najpóźniej w dniu 1.02.2012 r., kiedy to wierzyciel pierwotny wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. To od tego dnia najpóźniej rozpoczął bieg termin przedawnienia.

Do przerwania biegu przedawnienia niewątpliwie doszło - zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc - przez skierowanie przez pierwotnego wierzyciela do sądu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Co więcej, zgodnie z przepisem art. 124 § 2 kc, nastąpiło zawieszenie biegu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem, czyli przez okres, w którym uprawniony nie miał możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia. Analogicznie sytuacja przedstawia się jeśli chodzi o postępowanie egzekucyjne prowadzone najpierw pod sygn. Km 8540/12 – na skutek wniosku Banku (...) z 26.07.2012 r.

Niemniej, w ocenie Sądu skutki przerwania i zawieszenia biegu przedawnienia, do którego doszło w niniejszej sprawie, odnoszą się tylko i wyłącznie do pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. W żadnym razie wspomniana czynność banku w postaci wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, czy też z wnioskiem egzekucyjnym, nie przerwała biegu przedawnienia w stosunku do powoda, jako nabywcy wierzytelności.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. III CZP 29/16 (Lex nr 2067028), w razie cesji wierzytelności na podstawie art. 509 § 2 kc, co do zasady nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia - zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. Jednak w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Tak szczególne uprawnienie, jakim była możliwość wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Niedopuszczalne było nadanie klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem (vide uchwała SN z 02 kwietnia 2004r., sygn. III CZP 9/04, Lex nr 106565; uchwała SN z 22 lutego 2006r., sygn. III CZP 129/05, Lex nr 171720). Podobnie cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, albowiem w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 kpc, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 kpc, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania

egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (vide: także uzasadnienie wyroku SN z 19 listopada 2014r., sygn. II CSK 196/14, LEX nr 1622306).

Sąd w całości podziela powyższą argumentację i jednocześnie ma świadomość tego, że teza uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. III CZP 29/16, odnosi się do skutków prawnych postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Niemniej zważając właśnie na wyjątkowość uprawnień banku, przyznanych mu na mocy nieobowiązujących już przepisów art. 96 – 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym, a także na niedopuszczalność nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem, Sąd stoi na stanowisku, iż powód niebędący bankiem, który nabył wierzytelność, nie może powoływać się także na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Prowadziłoby to bowiem do rozszerzającej interpretacji wyjątkowych uprawnień nadanych tylko i wyłącznie bankom, sprzecznej z zasadami praworządności.

Reasumując, skoro roszczenie pozwanego stało się wymagalne najpóźniej 1.02.2012 r., to do jego przedawnienia doszło z upływem 1.02.2015r. Powód wytoczył przedmiotowe powództwo 27.12.2017r., a więc w momencie, gdy roszczenie było już przedawnione.

Sąd rozstrzygając niniejszą sprawę miał na względzie wprowadzony ustawą nowelizującą przepis art. 117¹ § 1 kc, zgodnie z którym w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględniać upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności. Zaś jak stanowi § 2 wskazanej wyżej regulacji, korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności: 1) długość terminu przedawnienia, 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia, 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenia roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności uzasadniających nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe - na podstawie wskazanych regulacji – orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Porada - Łaska